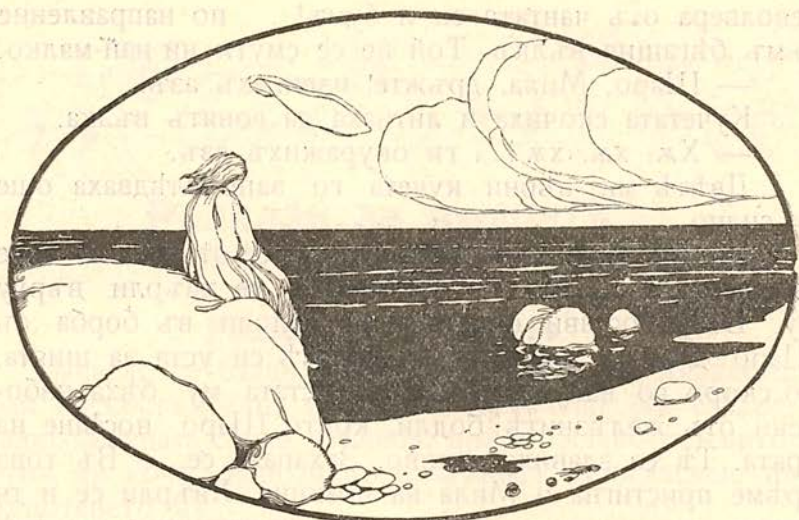

На чужбина.

Тажно ми е, тежко ми е,
Самъ-самичъкъ на чужбина,
Нийдѣ, братко, не ме свърта:
Дѣто седна, дѣто мина.

Въ кжщи майка си заминахъ,
Съ дребни братя и сестрица;
Татко рано младъ почина
И остави я вдовица.

Черни нужди — бѣднотия,
Каленъ ратай — черъ чифчия,
Менъ отъ малъкъ тукъ тласнаха
Самъ неволенъ гурбетчия . . .

Ехъ, родино, не за друго
Въ тебе ази ще се върна!
Тамо нищо свое нѣмамъ:
Свойтъ близки салъ да зърна. . . .

М. Симеоновъ.

